

хора, а тая на търговцитѣ между тѣхъ. И правъ е билъ Василь Ионковъ, като казвалъ за Пжшковъ. „Той не е никакъвъ революционеръ, а търговецъ. Дѣто поидемъ все за търговьката си мисли.“

После убиването на момчето въ кжщата на Денчо Халача, дѣто Левски отива, защото му съобщили, че то е съгласно да го подпомогне въ обира, не е можело да не потрѣсе издънъ душа Попъ Кръстю, па и всѣки другъ. Възмущението отъ това убиване е било общо, както въ комитетскитѣ среди, така сжщо и въ гражданството. Левски не можеше да не убие. Момчето го заловило за гушата и викало за помощъ, а това значеше да попадне въ ржцетѣ на полицията, тъкмо това,